

15. ULUSLARARASI ANKARA MÜZİK FESTİVALİ

Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel'in
yüksek himayelerinde

DRESDEN FİLMONİ ORKESTRASI

Şef : Walter WELLER

06.05.1998, Çarşamba • 20.30

Milli Eğitim Bakanlığı Şura Salonu

TÜRKİYE HALKBANKASI ve
AUSWÄRTIGES AMT'nin katkılarıyla

Sevdâ-Cenap And Müzik Vakfı

Tunalı Hilmi Caddesi 114/26

Kavaklıdere-Ankara

Tel: 427 08 55 - 468 07 44 • Fax : 467 31 59

TÜRKİYE CUMHURİYET
MERKEZ BANKASI

Sermaye Piyasası Kurulu

ÇANKAYA BELEDİYESİ

MIKES

YAPI KREDİ

Program

Ludwig van BEETHOVEN
(1770 - 1827)

Senfoni No.4, Si bemol Majör, Op.60

Adagio - Allegro vivace

Adagio

Allegro vivace

Allegro ma non troppo

ara

Ludwig van BEETHOVEN
(1770 - 1827)

Senfoni No.7, La Majör Op.92

Poco sostenuto - Vivace

Allegretto

Presto

Allegro con brio

Ludwig van BEETHOVEN

Senfoni No.4 Si bemol Majör, Op.60 (1806)

Beethoven'in ikinci senfonisini dinleyerek çok etkilenen Kont Franz von Oppersdorf, sanatçıdan kendisi için de bir senfoni yaratmasını ister; karşılığında 350 Florin verecektir. Bu sıralar 4. senfoni üzerinde çalışmakta olan besteci yapıtını Kont Oppersdorf için 1806 sonbaharında tamamlar.

Robert Schumann, Eroika adıyla tanınan üçüncü ve do minör beşinci senfonileri Norveç efsanelerindeki devlere benzeterek dördüncü senfoninin, iki dev arasında Yunan mitolojisinin ince yapılı kızlarını anımsattığını söyler. Özellikle yapıtın lirik karakterdeki ikinci bölümü, 19.Yüzyıl sanatının en güçlü, anlatım taşıyan örneklerinden sayılır. Aynı bölüm için Hector Berlioz şöyle der: "Bu derece güzel bir yaratının bir insan tarafından yazılmış olduğuna inanmak güç..."

Üçüncü bölüm, Menuetto başlığını taşımaktaysa da karakter yönünden bestecinin diğer senfonilerinde yeralan Scherzo'lardan farksızdır yapıtın genel havasına uygun neş'eli, şakacı bir hava taşır. Aynı coşku son bölümde de devam eder. Yaylıların hareketli girişinden sonra obuanın sunduğu ikinci tema lirik ve neş'elidir.

Eser ilk kez Viyana'da, 15 Kasım 1807'de besteci yönetiminde seslendirilmişti.

Ludwig van BEETHOVEN

Senfoni No.7 La Majör, Op.92 (1812)

İlk seslendirilişi - Viyana, 8 Aralık 1813 Üniversite salonunda, besteci yönetiminde.

Bu yaratıyı "dansın yüceltilmesi" olarak niteleyen Richard Wagner olağanüstü hayal gücü ile, "bu eserin çalındığı yerde her ne varsa, masa, sıra, kapacak, kör, topal, ihtiyar, çocuk, beşik, sandalye hepsi birden dansetmeye başlar" diyerek Walt Disney'i aratmayan sahneler çizer.

Senfoninin ilk seslendirilmesinden sonra izlenimlerini yazan çağın ünlü keman virtüozu Louis Spohr, "eser olağanüstü güzellikte, Beethoven'in çok kötü yönetmesine rağmen..." der.

Böyle bir yapıt, seçkin koreografların da ilgisinden uzak kalamazdı. 1908 yılında I. Duncan birinci bölümü New York'ta, Diaghilev senfoninin tümünü Monte Karlo'da sahneye koymuşlardır. Ülkemizde de eserin tamamı Ankara Devlet Balesi tarafından Uwe Scholz'un koreografisiyle sahnelenmektedir.

Yaratı temel gücünü ritimden alır. Çılgın ve şeytani bir ritim şarhoşluğu dört bölümde, her an kendini hissettirir.

Ağır ve uzun giriş (Poco sostenuto) hemen hemen özgür bir bölüm niteliğindedir. Bir kuşun çağırısına benzeyen motiflerle çabuk bölüme bağlanır. Flütün çaldığı bu motifler az sonra bütün bölüme (Vivace) egemen olur.

İkinci bölüm Allegretto'da viyolonseller ile sunulan konu, ikinci keman ve viyola gruplarını dolaşır, gitgide giriftleşerek "fugato"ya dönüşür. Bölümün ortalarında klarinet, fagot ve birinci kemanlar, bölümün en lirik satırlarını sunarlar.

Üçüncü bölüm Scherzo, parlak ışıklı düşüncelerle doludur. Vincent d'Indy'ye göre, bölümün ortasında yeralan trionun ağır ezgisi, Avusturyalı hacıların şarkısından alınmıştır.

Sonu gelmeyen ritmik bir enerji ile dolu son bölümü dinlerken Vincent d'Indy, Zeus rahiplerinin güz aylarında Baküs şerefine düzenledikleri şenlik havasının yaşandığını söyler.

Ayhan Erman